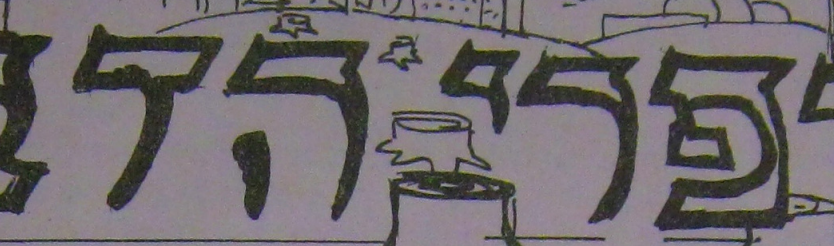
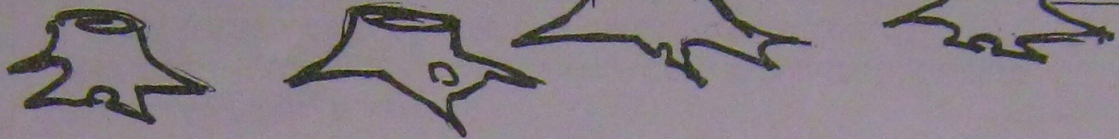

אג 009
19.1.01

בניפרי הקצר

שח 99.99

בעקבות השאלת כתבות
מתוך "כפרו הדבר ע'
העיתון ה"אחר"
הוחלט לתפחד את העמודים
בצורה שירותית!

מתוך "הגיגים מן השרותים"
מאת: "אילון מסר"

דבר הכופר

ונתחיל בסיפור ברוח הכותרת:

אביתר בן-רשף צוער (לשעבר) בבית הספר לקציני ים עכו, נכנס לשיעור תנ"ך, שבידו ספר תנ"ך מרופט. כהרגלו באי יחוס חשיבות מיותרת לנייר כתוב. חובט את הספר בעוצמה בשולחן ומתיישב מדושן ומעונג על הרעש שהצליח להפיק. בו ברגע זה נפנות עליו עיניים עיניים של מביטים נזעמים. מחברים שונים לכיתת הלימודים. חלקם חובשי כיפות, חלקם סתם מסורתיים וכולם פעורי פה לנוכח המאורע המטמא. לבסוף ניגש אחד "הצדיקים" ואומר בשקט "לנפיל!": תקשיב, זה ספר תנ"ך צריך לנשק את זה, זה קדוש!

אביתר חוכך בדעתו ובמידע החדש שניכנס למאגר המידע. לא מהסס לרגע ופועל: מייד הוא מוציא מהתיק שלו את שאר המחברות והספרים וחובט אותם בעוצמה מוכפלת על ספר התנ"ך שלו. הרעש הרם שנוצר עקב המנוף של היד הארוכה ממלא את פני אביתר בחיוך רחב עוד יותר.

הייתי רוצה לפרש ולהסביר, שאנו למדים מסיפור זה שגם אם דרך חיינו פוגעת באנשים אחרים, אל לנו לחטא ולחשוב שלהם אכפת משלנו. ולכן עלינו לפעול בחוסר סבלנות המתבטא בפעולות החלטיות שיבהירו איפה הקו עומד!

ומכאן לעיתון. קודם כל סייכנו את העיתון בצד שמאל לנוחות המשתמשים האנגלוסכסים, שנאלצים לקרוא את העיתון מהסוף להתחלה.

אנו גם רוצים להזהיר שהעיתון מלא השתפכויות פילוסופיות, ליריות בעלות חשיבות רבה לנו. אבל אם אין לכם כוח, יש לכם רשות מהמערכת, לדלג לחלקים פחות מאתגרים ויותר פשוטים. וכן סוף, סוף יש קצת הומור.

יבין . בן - רשף

בס"ד (יעני in god we trust ... למה, יש למישהו רעיון יותר טוב?)

מועצת שוטי הקפה

(רצינו שוטי הכפר אבל התואר כבר תפוס)

דו"ח ישיבת מועצה מתאריך: 01-01-01

בנושא: דפי מידע 1-1-2001

נוכחים: ש', ב' (דגושה), ב' (רפה), נ', י'.

חסרים: א', ת'.

מתנצלים: J (למעשה, J היה כל הישיבה והתנצל רק על כך ששתה תה, כמנהג וותיקי המקום).

מתנצלות: מ', ס. (נאלצנו להוסיף לשון נקבה, לאור דרישות הוועדה הפמיניסטית והאיום בשביתה מצידן)

1. דיון באישור העתקת חומר (בעל זכויות יוצרים פרטיות, יש לציין) מ' כופרי הדבר' - ל 'דברי הכפר' (האם לא אצא בשן ועין אם אנסה לרמוז שגם השם הועתק מנותני החסות שלנו והמפרסמים הבלעדיים?). את תגובתו של המצב לא יכולנו להשיג (הוא מצוברח). גם תגובתו של רז התמהמהה מהגיע לידינו ולכן החלטנו לדחות לאלתר את המאמצים לגיוס צלי רשף לייצוגנו ואיתם את החלומות בדבר הפצויים השמנים. יש לציין עם זאת שהעורך הזמני (for life) נעלב מאוד מכך שכתביו לא היו חלק מהגזלה הספרותית וחוכך בדעתו לצאת למסע צלב/משפטי עצמאי להחזרת כבודו האבוד (בתוספת פיצויים כמובן, קפיטליזם או לא קפיטליזם?).
2. מועצת שוטי הקפה רוצה להגיש שאילתה למועצת שוטי הכפר בדבר השמטת הקטע בנושא חדר האוכל מפרוטוקול 26.11.2000 (ואני מצטט): "תוצאות הענף השתנו באופן דרסטי לטובה משנת 99 לשנת 2000". והשאלה: מדוע בעצם הושמט הקטע? י' (שמתיימר להיות גם מומחה לדעת קהל) טוען שהקטע הוכנס מלכתחילה בכדי שאפשר יהיה להשמיטו ובכך לחזק את הרושם שמצבנו עדיין עגום. ש' (האיש שלנו בתחום הממון) טוען שהמצב אכן השתפר, אך אם לא יוכרז על כך בפומבי יוכלו המחירים להישאר גבוהים כמו שהם וכך תוכל הקהילה לכסות את הגרעון האקטוארי (פנסיה) הישר מכיסם של אלה שיהנו ממנו ראשונים, הלוא הם הותיקים - משתמשי ענף המזון העיקריים (מה שגם מסביר את העלאת מחירי התה בחלב, במדה כה קיצונית - שצרכניו העיקריים הם ללא כל ספק, הנ"ל...). שתי ה-ב' שבחבורה (דגושה ורפה כאחת) העלו את הרעיון הנאיבי שאכן הושמט הקטע מאחר ואינו נכון כלכלית כשם שאינו נכון (ללא כל ספק) ספרותית (יושב ראש המועצה רצה לציין ששתי ה-ב' הוזמנו לוועדה כדי לספק דעות נאיביות [ב' דגושה] וספרותיות [ב' רפה] אך הבנתן בכלכלה אינה מספקת ולכן הוא מבקש שהקטע יושמט בעת אישור הפרוטוקול בישיבת המועצה הבאה).
3. המועצה רוצה להודות למעיין פלמה שהגיעה לישיבת מועצת שוטי הכפר (הנהלת הקהילה- למען הסר כל ספק) כדי להבטיח שתהיה תשומת לב ראויה לנושא לימודי בנים. תודה ל J שהפנה את תשומת לבנו לנושא (שהוסתר בקפידה תחת הסעיף 'אגף חברה'). כמו כן, מאחר וזו הפיסקה היחידה שמתיימרת להיות רצינית (ולו במקצת) החלטנו במועצה לציין את העובדה שאנו מודעים ומצדיעים לעבודה הקשה ולאחריות הרבה שמוטלת על כתפי הנהלת הקהילה. אולי לא מורגש הדבר,

- אך אנו כולנו תקווה ותפילה (ראו למעלה מימין) שאכן יהיו לנו סיבות לחזור לכור מחצבתנו ולהתיישב פה מתוך ברירה חופשית.
4. ערר על תיקון/הבהרה – נסיעות באמצעות נהג בית. על פי התיקון הושמטה המלה 'חבר', והסעיף צריך היה להיות: "החל מהשבוע כל נסיעה של נהג בית תחויב בחלק היחסי לענף/מוסד/(פה הוספה המלה): חבר". קודם כל - רוצים אנו במועצה להוקיע ולבטל מראש את האפשרות, שלנו (בני המשק) לא תנתן אפשרות לשלם על נסיעותינו לחצור הפלילית! כמו כן נראה לנו כאילו נחצה כל גבול בעצם המחשבה על כך שאנו נצא פטורים מהנסיון לשקם את כלכלת המשק בעוד סבינו וסבותינו (אפשר כמובן לומר אבינו ואמנו או לחילופין דודינו ודודתנו אך חלילה לנו מאמור בני דודנו שהרי הדבר על אף היותו פוליטיקלי קורקט, פשוט אינו עומד במבחן המציאות) – מלח הארץ שהקימו את המקום כמו כפיהם ובזיעת אפיהם סובלים מתסמונת 'הנפילה בין הכסאות' הידועה לשמצה. נ' ציין שאם נסתכל על המצב מהצד נבחין שלמעשה איש לא נפל (סביל) בין הכסאות, כי אם נזרק שמה ביד רמה. ש' טרח והוסיף שיד נעלמה אף דאגה שלא יהיו כלבים בין הכסאות, כדי למנוע מצב שבו יוכל וולו אחד מהאמורים לעיל לומר 'נזרקתי לכלבים' (פעיל). כך, טוען ש' יאלצו הנזרקים להשתמש בביטוי השגור 'נפלנו בין הכסאות' ובמו דבריהם להוציא את העוקץ מטענותיהם שלהם.
5. דברים שרצינו לומר להנהלת הקהילה: ... צונזר כדי לא ליצור ניגוד אינטרסים עם סעיף 3...
6. לאור הרשמים החיוביים של ילדי התלתון הצעיר (שפורסמו בעלון הכפר הרשמי מס' 1724) ולאור הרשמים החיוביים של ילדי התלתון הבוגר (שלא יפורסמו בעלון הכפר הרשמי מפאת חוסר מקוריות) ולאור הרשמים החיוביים של מדריכי התלתונים – הצעיר והבוגר גם יחד (שלא יפורסמו בשום מקום מחוסר עניין לציבור) ולאור כתבתה של אלזה – 'סוף עונת הטיולים?' (שפורסמה היישר מהלב ועל כך הערכתנו) ולאור קשרי 'מועצת שוטי הקפה' עם מדריך המכינה הקדם צבאית במעיין ברוך (הלא הוא העורך המודח-אם-כי-נערץ-לשעבר של 'כופרי') הוחלט פה אחד לפעול למען התאמת פעילויות המועצה-המקומית-בשיתוף-המכינה-הקדם-צבאית, גם לשכבת גיל הזהב. שכבות אחרות שמרגישות מקופחות בנושא מוזמנות להתחיל לארגן לעצמן לובי ולקנות שטחי פרסום בעלוני הכפר השונים.
7. תודות שונות (שלא כאן המקום לפרטן)

חתומים: חברי המועצה (בהתנדבות).

פינת פילוסופיה בגרוש / ארי סלברג

טוב, למרות שזאת פינת פילוסופיה אני אגש ישר ולענין.
פינה זו היא לכם הורים וזוגות צעירים שטרם פשעתם, כאשר אתם באים לגדל את ילדיכם.
אנו רוצים את המיטב בשבילם בכך שאנו מנסים כ"כ עד שאנו מאבדים את הרעיון כולו
עיצה זו שאני מורישה לכם, לחלקכם היא מאוחרת מדי. יש להניח שהילד עדיין לא הושפע
מתגובותינו ומוחו עדיין תמים ועוד לא לקח על עצמו את המושגים אותם אפרש בהמשך. וחשוב
שהבטחתי לא לבלבל במח, אז להלן:

כשאתם ההורים הולכים עם ילדיכם והו א נופל ופצעו מדמם ישן 2 דרכים על פיהן ניתן לנהוג:

1. אתם ההורים תגשו אליו, נגבו את הדם ותנו לו את מלוא תשומת הלב ותשאלו אותו – "איפה
כואב לך? אתה בסדר?". הילד בסיטואציה זו יבין שמשהו לא טוב ע"פ תגובתכם המיידית
והחדה ובאותה שניה גורלית תתעצב דמותו של הילד לעולמי עד. כל פעם שתחזור
הסיטואציה ירצה הילד תשומת לב מלאה עקב הכאב שנגרם לו.
2. הילד יקום, ינגב את הדם וימשיך ללכת. עקב חוסר תשומת הלב שלכם אתם מאפשרים לו
לנסח בעצמו דרכי תגובה והתמודדות עם מצבים שונים.

עכשיו כשנחשף מלוא עוצמתו של הנזק האדיר שגרמתם לילדיכם אין מה לעשות חוץ מלעקוב
אחר ההנחיות הבאות:

- אחרי שילדכם (בעלי המושגים המוטעים כמוכם) יחזור הביתה, תשכיבו אותו על הגב, בכביש.
בעזרת בלוקים ומשקולות על 20 ק"ג ומעלה תדאגו שהילד לא זז. הכנסו לאוטו, תכניסו לראשון,
עצרו את הקלאצ', הצמידו את דושת הגז.
הכוונה היא לא להרוג. כווננו לרגליו של הילד.
אחרי שהילד פצוע קלות הושיבו אותו על כסא בחדר האוכל.
הילד יושב בכסא, יש לקשור אותו לכסא ליתר בטחון, להאכיל אותו תוך התעלמות מבכיו, ואז
לשחררו.
ברגע זה רב הסיכויים שהילד מעוצבן ויברח מהבית. כאן אנו נדע אם המצב חסר סיכוי או לא.
אם יחזור הילד נדע שהמצב עדיין בגדר "עדיין". יש לתעלם מהילד ולהמשיך כרגיל. למחרת בבוקר
לשאול אותו אם הכל בסדר.
אם הילד המתחיל שוב במהלך תשומת הלב – התהליך נכשל.
אם הילד אומר שהכל בסדר, כרגיל – אתם ההורים עליכם שלב מעל שאר ההורים בעולם.

פ"ב – יש לקחת את המידע בעירבון מוגבל.

40.75

"בלי"

פעם, כשהייתי צעיר, וגרתי בקיבוץ,
הייתי נכה, מבחינה התנהגותית, חברתית.
כמו אדם שכרתו לו איבר.
קשה להאמין שמקום מגורים יכול כל כך להשפיע
על האדם.
הייתי אידיוט,
ולא לגמרי אני.
איבדתי את הגבול שתוחם אותי.

כי

כולם הכירו אותי,
כולם ראו מה אני אוכל.
ידעו מה אני קונה.
באיזה שמפו אני משתמש.
היו אפילו אנשים שידעו אילו תרופות אני צורך.
כל האנשים הכירו את המוזיקה שאני אוהב,
שאלו את הדיסקים שלי, אם רצו.
בחברות הפורנוגרפיות שלי כולם קראו.
כשהייתי מוזין כולם ידעו.
כולם שלחו ידיים למזכרות שלי
שהיו, כמובן, על המדף.
(אפילו בזכרונות שלי נגעו.)

כולם ידעו מה אני חושב.
ביקורת תמיד הייתי אומר,
לעולם לא שומר.
כשלא אהבתי מישהו החרמתי אותו.
הייתי שולח מכתבי נאצה לחברים וחברות.
קורא להם בכל מיני שמות.
הייתי מגיע גם למעטפות נפק,
פשוט הייתי ביחידה הלא נכונה בצבא.
הייתי תמיד כן,
לגמרי.
כולם הכירו אותי, ידעו מי אני,
ידעו אותי.

כנות כפויה, גילוי עצמי מוחלט.
אני-כולם
בלי מחסום, מאבד את עצמי
בקולקטיב.
בלי חלק שלי, רק שלי, נסתר.
ובל זה,
בגלל שבחדרי הקט שבקיבוץ
לא היה,
לי,
לא היה,
בוידעם.

5.333

הכנה המתמטית

עקב ההתייחסות האפסית המוקדשת לנושא המתמטיקה ב"דבריי", החלטנו להביא פינה זו ובכך לבסס את הטענה שמדובר בעיתון אינטליגנטי.

חידה מספר 1 –

3 מלחים הגיעו לאי בודד והמזון היחיד שמצאו היה אגוזי קוקוס. הם אספו כמות גדולה של אגוזי קוקוס ומשום שהיו עייפים החליטו ללכת לישון ולחלק את הערימה בבוקר. במהלך הלילה התעורר אחד המלחים ומאחר ולא בטח בחבריו החליט לקחת את חלקו בו ברגע. הוא גילה שאם יזרוק אגוז אחד, יוכל לחלק את הערימה ל 3 חלקים שווים. הוא עשה כן ולקח לעצמו $1/3$, קבר אותו וחזר לישון.

מאוחר יותר התעורר מלח שני ועשה אותו דבר – זרק אגוז אחד, לקח $1/3$ מהנותר קבר אותו וחזר לישון.

מאוחר עוד יותר התעורר השלישי חושד בחבריו לא פחות מהם ועשה גם הוא בדיוק את אותו הדבר.

מהו מספר אגוזי הקוקוס המינימלי שיכול היה להיות בערימה המקורית, כך שהמספר הנותר יהיה שלם?

- בין הפותרים נכונה יוגרל ארגז תנובה ממאחורי האקונומיה.

2.0

8

שבלונה למכתב מרמור

או

כל מה שרציית לדעת על מכתבי מחאה ולא העזת לשאול

בעת האחרונה נזקק חבר משק ממוצע בקיבוצנו לכתוב כ- 3 מכתבי מרמור בחודש לדברי הכפר. כמו כן יש לציין שהרמה הממוצעת של מכתבים אלה נמוכה למדי ולכן החלטנו לציידכם בשבלונה זו וע"י כך לשמר רמה בסיסית של מכתבים ולחסוך זמן מיותר של כתיבה שסך הכל חוזרת על עצמה מדי שבוע. כמוכן שאנו מצפים שחברי הקיבוץ ינהגו באחריות ואלו מביינכם שרמתם גבוהה ימשיכו לכתוב בצורה ידנית.

השבלונה - מוגש כשי לקוראים מ"כופרי הדבר":

פתיחה:

- 1. שנים אני גרה בקיבוץ וכחברה ותיקה כואב לי לראות שבזמן האחרון _____.
- 2. צעירי הקיבוץ היו מאז ומעולם הנכס החשוב ביותר של הקיבוץ, אך עובדה זו לא נותנת להם את הזכות ל_____.
- 3. שריטה _____.

גוף המכתב:

- 1. ברמה העקרונית איני מתנגדת לתהליך השינוי, but this has gone too far!, לא נוכל לזרוק את כל ערכינו בשם תהליך השינוי. לא ייתכן ש_____ חברים כה רבים אינם יכולים להתמודד עם המצב החדש שבו _____, ורק מעטים יוצאים נשכרים.
- 2. בשעות כאלה _____, בשכונה כזו _____ סוברו _____ איך _____!!!!!!!?????
- 3. בשום פנים ואופן _____ שריטה _____!

ניתוח התהליך - (דומה בכל האופציות):

כבר נערכו _____ ישיבות של ועדת _____ בענין ועדיין דבר לא השתנה.

סיום:

- 1. אם המצב יימשך כך _____ יגיעו למצב שאינם יכולים לחיות כאן / לגמור את החודש (מחק את המיותר).
- 2. אם הענין לא יטופל אני אאלץ להזמין משטרה / מכבי אש / עורך דין / פקח בנין / מדביר צעירים / משמיד כלבים / אינסטלטור (מחק את המיותר).
- 3. אך עם כל הכבוד שאני רוחשת לשריטה _____.

זהו. כעת כל שנותר לכם לעשות הוא להתאים את האופציות ולמלא את הקוים הריקים. מקווים שעזרנו,

ארז, יבין ורן.

"נו, מה קורה?" צעקה קרן
 "שניה, רק חסר לי שאני אשכח משהו" ענה לה קובי מלמעלה
 קרן ישבה באוטו בכסא הנהג ושיחקה עם התחנות ברדיו. הרחוב התל אביבי התמלא בריחות אופייניים של יום
 שישי בין ערביים. עיתוני סופשבוע, בישולים, רוח מן הים. הרדיו נעצר על גלגל"צ וקרן חשבה לעצמה שדי נמאס
 כבר מהסופשבוע רגוע הזה אבל מה לעשות, רק שם אפשר להיות מוגנים משירים במזרחית. קובי עוד לא הראה
 סימני תזווה ולרגע חלפה בראשה מחשבה לצפור לו. אבל השכנים, לא נעים.
 קובי נראה בקושי מאחורי התיקים והשקיות התלויים עליו כשצעד בכבדות לעבר האוטו. קרן יצאה לעזור לו.
 "אתה בטוח שלקחת הכל?" שאלה קרן בשמץ של סרקזם.
 קובי קימט את מצחו ואז הביט עליה וחיך במבוכה.
 "יאאללה" אמרה קרן בפעם האחרונה בהחלט. הם נכנסו לאוטו ונסעו על בן יהודה לעבר היציאה מהעיר.
 "הבאת מפה?" שאלה קרן כבדרך אגב.
 "לא צריך מפה עם החוש ניווט שלי" אמר קובי
 "ועם האינטואיציה שלי" תיקנה קרן, "שכחת"
 "פשוט נוסעים צפונה, נראה כבר לפי השילוט" אמר קובי בידענות של טייל ותיק.
 הנסיעה עברה באוירת גלגל"צ נעימה, פה ושם עקיצות הדדיות ופקקים באיזור חדרה.
 הם עצרו בצומת גולני לשירותים ובדרך חזרה לאוטו קרן שאלה:
 "אז מה יש בכפר הזה בעצם?"
 הם נכנסו לאוטו וקובי שלף מהכיס שבדלת את "כל מקום ואתר", והתחיל לדקלם:
 "כפר הנשיא, קיבוץ, שייד לתק"ם, הוקם בשנת..."
 קרן ירתה אליו מבט קצר והחזירה את מבטה לכביש. קובי הבין שעליו לסכם את הכתוב ולהגיש בראשי פרקים.
 הוא המשיך לקרוא בלב. בצומת מחניים הציץ קובי במפה ליתר בטחון, והם הסתובבו ונסעו לפי השילוט לכפר
 הנשיא.
 כשהגיעו לשער כבר התחיל להחשיך. קרן פינטזה על מקלחת חמה וקפה. הם יצאו מהרכב.
 "איזה קור" רעדה קרן תוך חילוץ איברים. קובי הגיש לה מעיל וצעף מהמושב האחורי.
 ניחוחות של סטייקים נישאו בצינת הערב כשבחורה חביבה הובילה אותם לחדר מס' **. קרן נכנסה וזרקה עצמה
 על אחת המיטות, מתמסרת למנוחה טוטלית. קובי יצא ונכנס כמה פעמים ואחרי כמה דקות קרן שמעה אותו
 מתיישב מולה באנחת רווחה ופקחה עיניים.
 "השארת משהו בבית?" היא שאלה ברצינות. החדר היה מלא בשקיות, תיקים, שמיכות ואביזרי טיול ומחנאות.
 היא קמה במהירות.
 "אני לא הולכת לבלות את הסופשבוע הזה ב"למטיילי". היא לקחה שקית אחר שקית ובקצב מתגבר החלה
 לדחוף אותם אל מתחת למיטות. כשלא נשאר מקום היא שלפה כסא, נעמדה עליו ושלחה יד אל הבוידעם.
 הכל קרה כל כך מהר, והיא רק שמעה את קובי צועק את שמה ואת רעשי הכסא נופל מתחת לרגליה.
 היא ישבה קפואה במן פישוק מוזר, הכסא מוטל לידה על צדו וערבוביה בלתי מובנת של ניירות, מעטפות,
 תמונות, קופסאות וחפצים שונים על הרצפה ביניהם. עברו כמה שניות עד ששמה לב לקובי המכופף מולה ומחזיק
 בכתפיה.
 "את בסדר?!"

"מה?...!"

"קרן, תעני לי, את בסדר?!"

קרן קמה באיטיות והתישבה על המיטה.

"בכל זאת שכחת משהו" אמרה קרן בקול הזוי

"מה שכחתי?!" הוא ישב לידה והחזיק בה

"מצנח"

קובי חייד. "אם ככה אז הכל בסדר"

קרן המשיכה לשבת, עדיין מעכלת את מה שקרה, בוהה בבלגן הלא מתוכן שנפל עליה. מתוך הערבוביה קרצה לה מחברת מרופטת של בית ספר. על הכריכה היה כיתוב "מחברת החדר 1993". קרן הסתכלה ימינה ושמאלה ואז פתחה אותה והחלה לדפדף. היא נעצרה על עמוד שנשא את הכותרת "הבלדה על הסבתא והמצרכים". הסיפור תאר את עלילותיה של סבתא שחלתה במחלת השיכחה. יום אחד הלכה הסבתא עם בתה לקניות במרכולית המקומית, שם קנו מצרכים שונים ובין היתר גם סבון כלים מוצק וגבינה לבנה 5%. למחרת ישבה הסבתא ל-TEA והכינה לנישנוש לחם עם גבינה. בטלפון בהול לבתה שבקצה הכפר הודיעה הסבתא שלגבינה יש טעם מוזר. וההמשך ברור.

"כמה עצוב, ועם זאת - כמה משעשע" חשבה קרן והמשיכה לדפדף. בעמודים הבאים התוודעה קרן לכמה וכמה סיפורים נוספים על אותה סבתא מופלאה, שכנראה סיפקה חומרים רבים להווי הנערים והנערות באותה תקופה. היא קראה סיפורי אלף לילה ולילה, שלא בטוח שזה המקום לפרט בדיוק מה קרה באותם לילות, עם אותם נערים ונערות. ריבים, אהבות, קנאות, מסיבות עד הבוקר. פואמות של משורר אלמוני בן התקופה, ציורים, תמונות... קרן הרגישה שהיא כבר מכירה אותם, והיא הדפה מחשבה לא הגיונית להציץ בבוידעם, אולי הם מתחבאים שם...

אבל היה סיפור אחד שהדהים אותה יותר מכל השאר והוא נחרט בזכרונה במשך חודשים ארוכים לאחר אותו נופש אומלל. היתה זו מעשיה ספק דמיונית אודות בחור צעיר ונמרץ שהאהבה העבירה אותו על דעתו והוא הלך וחרש את שמה של אהובתו בשדה החרוש למרגלות הכפר, בתקווה לרכוש את לבה. וזה עבד.

קרן וקובי כבר עמדו ברמזורים של רכבת צפון כשהיא אמרה, תוך מישוש אבריה שעדיין כאבו מהנפילה: " הסיפור הזה היה שווה הכלי".